

A KÖZDEMOSZ által 2014. február 21. – én megtartott nyilvános rendezvényen, a Közszolgálati Panasznapon az MKKSZ ORSZÁGOS NYUGDÍJAS TANÁCSA nevében Tóthné Merth Bernadette a Kommunikációs Bizottság elnöke mondta el a közszolgálati nyugdíjasok panaszát.

Tisztelt Hallgatóság!

42 év megszakítás nélküli munkaviszony után mentem nyugdíjba, ebből 27 évet dolgoztam közalkalmazottként. Tehát, *közszolgálati nyugdíjas* vagyok. Tehetem ezt azért, mert 42 év alatt befizettem annyi járulékos költséget, hogy ne kelljen azt éreznem, hogy *könyöradományon* élek. Hogy az ország vezetőinek azon kelljen törnie a fejét, hogy honnan vegyenek el annyi pénzt, hogy az én havi járandóságomat biztosítani tudják. Ehhez képest azt kell, mondjam, hogy nem érzem biztonságban a jövőmet!

És több ezer nyugdíjas társam sem érzi biztonságban a jövőjét. Egyáltalán van-e jövője a tisztességben megőszült idős embereknek?

A korosztályomról, a 40-es, 50-es évek szülötteiről beszélek. Azokról, akik eltakarították a romokat, megteremtették gyermekeik számára az alapokat, építették a jövőt, szépítették környezetüket. Azokról a vidéki emberekről, akik a 60-as,70-es, 80-as években hozzájárulást fizettek az úthálózat, a járdaépítés, a villamoshálózat, a vízvezeték- és csatornahálózat, a telefon és a gázvezetékrendszer építéséhez. Szabadnapjukon és munka után, társadalmi munkában a gyermek- és munkásüdülőket, kulturális létesítményeket, gyárakat, üzleteket, vasutat, parkokat építettek.

Ezekről a dolgokról ma már nem beszélünk, ezek természetes dolgok, ezek már megtörténtek, ki emlékszik már erre? Hát mi. A nyugdíjasok!

Ez ma az a korosztály, aki minimál nyugdíjból él. Ez a korosztály az, aki méltatlan helyzeteknek van kitéve, és azok döntenek a sorsuk felől, akiknek milliós összegű a havi jövedelmük.

Nem ártana, ha a törvényhozók is tisztába lennének vele, hogy nem kegyelemkenyeret akarunk, de egy átdolgozott élet után a magyar

nyugdíjas is megérdemelne annyit, mint egy osztrák, német vagy szlovén nyugdíjas, és megérdemelné, hogy embernek tekintsék, ne pedig egy szükséges szavazógépnek! Tudják, hogy ha 20 európai ország közül megvizsgáljuk az átlagnyugdíj értékét, akkor a magyar átlagnyugdíj a 20. helyen áll?

Ez még mind nem elég. Kurtítani akarják a nyugdíjakat. Ebből az elvonásból akarják a minimumon állók nyugdíját emelni. Visszamenőlegesen is ez a terv.

És azt is megéltük, hogy nincs remény olyan nyugdíjra, amiből tisztességgel meg lehet élni. Azt is, hogy saját lakásunkat bármikor elvehetik.

Már nem vagyunk jogosultak megfizethető gyógyszerre és orvosi ellátásra, és nem tudjuk kifizetni az életfeltételekhez szükséges rezsi-költséget.

A társadalom nem fontos elemei lettünk. Már nem fontos, hogy gondot fordítsanak a gyógyulásunkra. Már nem fontos, hogy meghallgassanak bennünket, mert nem fontos a tapasztalat, az értékteremtő múlt.

A tisztességesen ledolgozott 40-45 évépítkező munka után, attól kell félnünk, hogy elveszik tőlünk azt, amiért már megdolgoztunk, többszörösen leadóztunk, amit mi saját magunknak megtakarítottunk.

Attól kell félnünk, hogy a nyugdíjak lefaragásából nyert forintokból akarják helyre hozni az eltapsolt milliárdok okozta hiányokat.

Igaz, már nincs máshonnan elvenni.

Az elmúlt 1-2 évben több mint 50 megszorítási intézkedésben volt részünk. Ennek zöme adóemelés, új adók bevezetése és járandóságok csökkentése.

A legkeményebbek, amelyek mindent visznek, a 27 %-os áfa, az üzemanyag jövedéki adójának emelése, a tranzakciós illeték, a csekkadó, a magánszemélyek kommunális adójának emelése.

Azt mondják, a nyugdíjas nem fizet adót! Kérdezem én, melyikfajta megszorítás nem érinti a nyugdíjasokat? És nem beszéltem azokról az intézkedésekről, amelyek konkrétan a nyugdíjasokat érinti: pl. az utazási kedvezmény részleges megvonása.

Az is elfogadhatatlan számunkra, hogy rokkantsági nyugdíjak helyett, a szociális ellátórendszerből kapnak az érintettek segélyszerű ellátást, egy élet munkája után. Vissza kellene állítani a jogfolytonosságát a rokkantéveknek, melyektől visszamenőlegesen lettek megfosztva a korhatár alatti rokkantak.

Padlón az ország. Az egészségügy, a szociális ágazat, az oktatás, a közszolgálat. az ipar, a mezőgazdaság.... és még sorolhatnám.

Nem a nyugdíjasok panasza a lehangosabb. Mégis rajtuk keresik a fogást olyan ifjú honatyák, akik még semmit nem tettek le a haza asztalára, mert lazán odaültették őket, nem kellett megdolgozniuk a jól fizető bársonyszékekért és a nagy pöffeszkedés elhomályosítja a látásukat.

Akik nem átnézik nyugdíjellenes mozgalmakat gerjeszteni, uszítani az öregek ellen. Azt hangoztatva, hogy „a jelen nyugdíjasai felélik a jelen és a jövő erőforrásait.” és azonnali nyugdíjcsökkentésre kampányolnak.

Hát ezért jöttem én ma ide panaszkodni, mert ez már nálam is kiverte a biztosítékot. Én is azt mondom, hogy „eddig s ne tovább!”

Ne akarják az ország bajait a nyugdíjasok nyakába varrni.

Számtalan megoldás adódna a kilábalásra. Miért nem állnak elő olyan ötletekkel, amelyekkel megszüntethető lenne a feketegazdaság, az adócsalások felszámolása, a befizetett adóforintot eltékozlása?

A jó szándékú magyar ember nagyon találékony, rengeteg tartalék van még a tarsolyban, csak hagyni kell, hogy érvényesülni tudjanak.

Ne külföldi ország vásárolja meg a magyar találmányokat, ne idegen földön érjen be az a gyümölcs, ami a hazai piacon is sikeres lehetne.

A nyugdíjasok jövője valóban a fiatalok kezében van.

De nem azoknak a fiataloknak a kezében van, akik messze a családjuktól idegen országban keresik meg a kenyérre valót, mert a beígért 1 millió új munkahely program eredményeit országhatáron kívül találják meg.

Ha ezt a kivándorlást nem tudjuk megállítani, ki fogja megtermelni a jövő nyugdíjasainak a megélhetését?

Ez az ország a jelenlegi állapotában, rohamléptekben zabálja föl saját magát és állampolgárai jövőjét.

Az ország, a nép, a kilábalás és felemelkedés lehetősége, a kormányzat és az ellenzék közös felelőssége.

Elegünk van a harcból. Az egymás elleniből, a szomszédokkal vívott harcból, a lidércekkel való hadakozásból.

Békés, építő jövőt akarunk, ahol helye és szerepe van a nyugdíjasnak, a tanárnak, az ápolónak, az egyetemistának és a közmunkásnak egyaránt.

Hinni szeretnénk abban, hogy a magyarnak van jövője itthon és Európában.

Azt is tudjuk, hogy ehhez kevés az imádság.

Kedves Sorstársaim! A magyar himnusz sorai, soha jobban nem tükrözték a magyar nép helyzetét, életét, mint a mostani időben.

És nem csak a balsorsra gondolok.

Áldás kellene a magyarra, jókedv és bőség. De azt hiszem, azzal is beérvénk, ha már adni nem adnak, ne vegyék el azt a keveset, amink már van.

A generációknak együtt kell építkezni, gondolkodni, haladni, és ha az egyikük kezéből kiesik a zászló, legyen ott valaki, aki felveszi és tovább viszi.